

Rozważania: Święty Jakub Apostoł

Rozważanie na święto św. Jakuba Apostoła. Poruszane tematy to: powołanie Jakuba i Jana; błyskawice i grzmoty; wielkość Jakuba.

- Powołanie Jakuba i Jana;
- Błyskawice i grzmoty;
- Wielkość Jakuba.

.....

„GDY JEZUS przechodził obok Jeziora Galilejskiego, ujrzał Jakuba, syna Zebedeusza, i brata jego, Jana, jak naprawiali sieci, powołał ich”^[1].

Zostawiwszy wszystko, poszli za Nim. W ten sposób rozpoczęło się nowe życie Jakuba u boku Pana. Jego przygoda będzie równie szybka, co intensywna: stanie się pierwszym z apostołów, który odda życie za Chrystusa, który chciał wezwać go do siebie wcześniej (por. Dz 12,2). Janowi natomiast Pan zleci, by czekał, aż sam do niego przyjdzie, po długim życiu, tak długim, że uczniowie zaczęli sądzić, iż nigdy nie umrze (por. J 21,23).

Nauczyciel poprosił obu braci o całkowite oddanie, choć miało ono różne formy. Zaoferował im obu, aby pili z Jego kielicha, a oni przyjęli zaproszenie z żarem właściwym ich porywczej naturze (por. Mt 20,22). Jezus nazwał tych braci *Boanerges*, to znaczy „synami gromu” (Mk 3,17) i nauczył ich, jak ukierunkować całą swoją energię na całkowite oddanie siebie w służbie. Gdy matka synów Zebedeusza poprosiła dla nich o

pierwsze miejsce w Jego królestwie, Jezus wyjaśnił im, że królować z Nim znaczy służyć; że pierwszym w Jego królestwie jest ten, kto staje się ostatnim i sługą wszystkich (por. Mt 20,25–28). Ta logika często stoi w sprzeczności z naszą – jest rewolucyjna, ponieważ przeciwstawia się panowaniu jednych nad drugimi; dlatego Jezus zachęca nas również do czujności, byśmy nie dali się zwieść wygładzonym, zniekształconym interpretacjom Jego Ewangelii.

Dla Chrystusa „wolność to nie samowola czy dominacja. Dla Niego była ona służbą. W ten sposób «napełnił» treścią wolność, która inaczej byłaby «pustą» możliwością robienia bądź nierobienia czegoś. Tak jak życiu człowieka, wolności sens nadaje miłość”^[2]. Jezus pomógł Jakubowi i Janowi nadać ich życiu sens, napełnił je miłością do innych ludzi, otwierając przed tymi

prostymi rybakami z Galilei
niespodziewane perspektywy –
„perspektywy służby”^[3], znacznie
szersze, niż mogliby sobie wyobrazić.
I tak przemienił ich życie w
pasjonującą przygodę.

POD WPŁYWEM Jezusa, Jakub i Jan
„spieszyli się, by kochać”^[4], gotowi
poświęcić całe swoje życie
intensywnej służbie. Życie Jakuba –
zgodnie z jego przydomkiem – było
niczym błyskawica, która w jednej
chwili przecina niebo, rozświetlając
je światłem. Natychmiast wyruszył w
drogę i zaniósł słowo Jezusa aż na
krańce znanego mu świata, by potem
powrócić do Jerozolimy i swoją
krwią naznaczyć początki misji
Kościoła. Życie Jana natomiast było
jak grzmot – nadchodzący bez
pośpiechu, lecz z siłą i powagą,
wypełniający wszystko swym

głębokim i pięknym słowem. Jan miał czas na długie rozważania nad życiem i nauczaniem Jezusa, aby pozostawić nam skarb w postaci swoich pism.

Błyskawica i grzmot wzajemnie się uzupełniają, wyrażają tę samą siłę i niosą to samo przesłanie. Nie możemy ich od siebie oddzielić – tak jak nie możemy rozdzielić synów gromu. Gdy Jezus był z nimi, chciał, by byli razem. W rzeczywistości wraz z Piotrem tworzyli małą grupę uczniów, z którymi Nauczyciel był najbardziej zżyty. Kiedy Pan wstąpił do nieba, Jakub i Jan nadal głosili to samo przesłanie, każdy na swój sposób.

Jakub czyni to także dzisiaj, przyciągając rzesze ludzi do swojego grobu w Compostela. Zaprasza nas, byśmy wyruszyli w drogę, byśmy byli gotowi dotrzeć na krańce świata i przezwyciężyć nasze przywiązanie

do wygód i poczucia bezpieczeństwa. „Ma to fundamentalne znaczenie dla chrześcijan. Czy my, uczniowie Jezusa, my, którzy jesteśmy Kościołem, siedzimy i czekamy, aż ludzie przyjdą, czy też umiemy wstać, wyruszyć wraz z innymi, szukać innych? Mówienie: «ależ niech przyjdą, ja tu jestem, niech przyjdą», nie jest postawą chrześcijańską. Nie, to ty idź, by ich szukać, ty uczyn pierwszy krok”^[5]. Z kolei Jan przypomina nam, że jeśli nie jesteśmy zakorzenieni w miłości do Jezusa Chrystusa, całe to poruszenie i wędrówki mają niewielką wartość. Św. Augustyn pisał: „Kto biegnie poza drogą, daremnie biegnie, daremnie się męczy i tym bardziej błędzi, im dalej biegnie poza drogą. Cóż to za droga, którą mamy biec? Mówi o niej Chrystus: «Jam jest droga». Co to za ojczyzna, do której zdążamy? Chrystus ją wskazuje: «Jam jest prawda». Przez Niego zdążasz, do

Niego zdążasz, w Nim
odpoczniesz”^[6].

W ŻYCIU apostoła Jakuba kryje się coś wielkiego, co pozostaje zakryte dla naszych oczu. Wiemy o nim bardzo niewiele — o tym apostołe o tak krótkim życiu, który nie pozostawił po sobie żadnych pism. Ewangelie przytaczają też zaledwie kilka jego słów. Na tle milczenia syna Zebedeusza wyłania się postać innego Jakuba — tego, który nosił tak znamienne tytuły jak „brat Pański” (Ga 1,19), świadek Zmartwychwstania (por. 1 Kor 15,7), biskup Jerozolimy (por. Dz 15,12-21) czy filar Kościoła (por. Ga 2,9). Ten drugi Jakub cieszył się dużym autorytetem w pierwszej wspólnocie chrześcijańskiej, o czym świadczą Dzieje Apostolskie i listy św. Pawła. Jego imię nosi także jeden z listów

Nowego Testamentu. Dlatego może dziwić, że Tradycja właśnie bratu Jana, o którym wiemy tak mało, przyznała tytuł *Większego*.

Syn Zebedeusza stał się „Więszym”, podążając drogą, którą wskazał mu Nauczyciel. Jezus powiedział mu: „Kto by między wami chciał stać się wielkim, niech będzie waszym sługą. A kto by chciał być pierwszym między wami, niech będzie niewolnikiem waszym, na wzór Syna Człowieczego, który nie przyszedł, aby Mu słuono, lecz aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (Mt 20, 26-28). To właśnie zrobił Jakub: żył, by służyć, oddał swoje życie. Jan natomiast napisze w swojej Ewangelii, rzucając nieco światła na tajemnicę życia i śmierci swojego brata Jakuba: „Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Jeżeli ziarno pszenicy wpadłszy w ziemię nie obumrze, zostanie tylko samo, ale jeżeli obumrze, przynosi plon

obfity” (J 12,24). To tajemnica, która sięga aż po niesamowitą siłę przyciągania, jaką do dziś ma grób apostoła.

Jezus dał braciom Boanerges jeszcze jeden wyrazisty przykład wielkości, jaka płynie ze służby: Najświętszą Maryję Pannę, której często towarzyszyli. Ona również pomoże nam wyruszyć w przygodę „bycia szczęśliwym w przyjaźni z Bogiem i prowadzenia życia pełnego poświęcenia i służby”^[7].

^[1] *Mszał Rzymski*, Antyfona na wejście, uroczystość św. Jakuba Apostoła.

^[2] Benedykt XVI, *Anioł Pański*, 1-VII-2007.

^[3] Franciszek, *Audiencja*, 11-I-2023.

[4] Por. Św. Josemaría, *Przyjaciele Boga*, 140.

[5] Franciszek, *Audiencja*, 11-I-2023.

[6] Św. Augustyn, *Homilia X o pierwszym Liście Św. Jana*.

[7] Św. Josemaría, *List* 6, nr 35.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-swiety-jakub-apostol/> (21-02-2026)